

ΤΟΥ κ. ΚΑΡΗ ΣΤΑΜ

Οιθνηνειακό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΑΔΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

(‘Απ’ τὸ ‘Ημερολόγιο τῆς Φλώρας Μπιριλλάντη)

Συνέχεια.—(Τὴν ἴδια ἡμέρα). Ὁ Λεάνδρος γύρισε μαζὺ μὲ τὸν πατέρα του τὸ μεσημέρι καὶ μαζὺ ἔφυγαν, ἀμέσως μετὰ τὸ γεῦμα. Δὲν μπόρεσε νὰ μοῦ πῆ λέξι...

Ὁ Ἀρτέμις ἀργυρνεύει...

Τὸν περίμενα τὸ δειλινὸ ἀνυπόμονα, μὰ βράδυνασε καὶ δὲν φάνηκε. Ἀνησυχούσα τρομερά. Τέλος ἦρθαν κατὰ τὶς ἐνέα πάλι μαζὺ.

Τί μαρτύριο... τί μαρτύριο !...

Δειπνήσαμε χωρὶς κέφι. Πρὶν ὅμως πᾶμε γιὰ ὕπνο, ὁ Λεάνδρος μοῦ ψιθύρισε: —«Ἄβριο τὸ πρωὶ ἐξάπαντος».

Κακοκοιμήθηκα ὅλη νύχτα.

Ἐφιάλτες ἀπαίσιμοι μὲ βασάνισαν.

Σηκώθηκα πρωὶ κι’ ἀφοῦ ἔπια τὸ γάλα μου, περίμενα νὰ ἐπιπνήσουν κι’ οἱ ἄλλοι.

Ὁ Λεάνδρος ἐζήτησε πρὶν ἀπ’ τὸν πατέρα του. Ἦρθε στὴν τραπεζαρία καὶ μοῦ εἶπε γρήγορα-γρήγορα:

—Θὰ φύγω πρὶν ἐπιπνήσει ὁ πατέρας. Ἔτσι δὲν θὰ μὲ δῆ, δὲν θὰ ξέρῃ ποῦ πάω. Μόλις φύγει ἀπ’ τὸ σπίτι, θὰ ξαναγυρίσω καὶ θὰ μιλήσομε.

Τὸν ἄκουσα συλλογισμένη.

Ἐνας ἀλλόκοτος φόβος μοῦ πιέζε τὸ στήθος.

Ἐπιε γρήγορα-γρήγορα τὸ γάλα του κι’ ἔφυγε.

—Πὲς στὸ μπαμπὰ πὼς ἔχω κάποιο ραντεβού στὴν Ὀμόνοια, εἶπε στὴν καμαριέρα φεύγοντας.

Ὁ Ἀρτέμις ἐζήτησε μετὰ ἕνα τέταρτο.

Ἀνησυχούσα.

Τί θάλεγε, όταν ἐμάθαινε πὼς ὁ Λεάνδρος ἔφυγε;

Τὸν ἄκουσα σὲ λίγο νὰ μπαίνει στὴν τραπεζαρία καὶ νὰ καλῆ τὴν καμαριέρα.

—Πὲς στὸν κ. Λεάνδρο, τῆς εἶπε, πὼς θὰ βγοῦμε μαζὺ ἔξω.

—Ὁ κ. Λεάνδρος ἔφυγε, τοῦ εἶπε ἡ καμαριέρα.

—Ἐφυγε!

—Ναί, κύριε.

—Πότε;

—Πρὸ λίγης ὥρας.

—Γιατί; Πὼς ἔτσι ἔξαφνα; Τί συνέβη;

—Τίποτε, κύριε. Ὁ κ. Λεάνδρος ντύθηκε, ἔπιε τὸ γάλα του στὸ πόδι κι’ ἔφυγε, γιατί εἶχε κάποιο ραντεβού, ὅπως εἶπε.

—Σοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ νὰ μοῦ τὸ πῆς;

—Μάλιστα, κύριε.

Ἐπακολούθησε σιωπῆ.

Ἦμουν βέβαιη πὼς αὐτὴ τῆ στιγμή ὁ Ἀρτέμις ἔθραξε ἀπ’ τὸ θυμὸ του. Καὶ δὲν εἶχα ὄδιον. Σὲ λίγο μῆλκε στὸ δωμάτιο πού βρισκόμουν κατοσηφιασμένος.

—Καλημέρα, μοῦ εἶπε ἀπότομα.

—Καλημέρα.

—Εἶδατε τὸ Λεάνδρο;

—Ναί, ἦρθε καὶ μὲ χαϊρέτῃς.

—Γιατί ἔφυγε τόσο νωρὸς;

—Δὲν τὸν ρώτησα. Ἴσως νὰ εἶχε καμιά ἐργασία.

—Ἐπρεπε νὰ μὲ περιμένῃ. Αὐτὸ πειὰ καταντάει ἀναίδεια...

Δὲν τοῦ ἔδωσα ἀπάντησι.

Βγήκε ἀπ’ τὸ δωμάτιο χωρὶς νὰ μοῦ πῆ λέξι, τελείως βιαστικά-βιαστικά τὸ ντύσμά του κι’ ἔφυγε χωρὶς νὰ μὲ χαϊρέτῃ καν.

Ἦμουν ἐξαίρετικά ταραγμένη.

Φοβόμουν ὅτι κάποια συμφορὰ θὰ συνέβαινε.

Ὁ Ἀρτέμις δὲν εἶνε ἀπ’ τοὺς ἀνθρώπους πού γελιοῦνται εὐκόλα. Κάτι θὰ ὑπομιάστηκε, σκεφτόμουν. Δὲν εἶνε ἀπίθανο νὰ ξαναγυρίσει...

Καὶ τότε;

Ἄν βρῆ ἐδῶ τὸ Λεάνδρο;

Σηκώθηκα καὶ πλησίασα στὸ τζάμι. Τὸ ἀνοιξα κι’ ἄρχισα ν’ ἀναπνέω ἀπληστα τὸ εὐροσερὸ ἀέρα.

Ἔτσι ἄρχισα σιγά-σιγά, νὰ συνέρχωμαι.

Ξανάβρισκα τὸ θάρρος μου. Κι’ ἄρχισα νὰ μιλῶ τώρα μὴνῶν μου:

—Τί δειλὴ πού εἰμαι!... Πὼς ἔχασα ἔτσι τὸ θάρρος μου; Κοντεύω νὰ μὴ γνωρίζω πειὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Φοβόμαι μήπως γυρίσει ὁ Ἀρτέμις καὶ βρῆ ἐδῶ τὸ παιδί του. Κι’ ἂν συμβεῖ αὐτό; Μήπως δὲν εἶνε τὸ σπίτι τοῦ Λεάνδρου ἐδῶ; Δὲν ἔχει δικαίωμα ὁ Λεάνδρος νὰ ἔρχεται καὶ νὰ φεύγῃ ὅποτε θέλει; Μονολογώντας ἔτσι, κάθησα στὸ τραπέζι καὶ σιγά-σιγά βυθίστηκα σὲ σκέψεις.

Ἡ ὥρα περνοῦσε.

Γιατί δὲν ἐρχόταν ὁ Λεάνδρος;

Μήπως τὸν εἶχε συναντήσει στὸ δρόμο ὁ πατέρας του;

Ἄεφανα, ἄκουσα πίσω μου ἕνα τρίξιμο.

Γύρισα ἀπότομα ἀνησυχῆ καὶ ξαφνιασμένη.

Ἦταν ὁ Λεάνδρος!

—Λεάνδρε! ψιθύρισα.

—Φλώρα!

—Πότε ἦρθες;

—Αὐτὴ τὴ στιγμή.

—Καὶ δὲν σ’ ἄκουσα! Ἀνέθηκες χωρὶς νὰ σὲ δῆ κανεῖς;

—Ὅχι δά. Ἦταν στὴν πόρτα ἡ ὑπηρετριά. Ἐψώνιζε κάτι.

Ἔτσι ἀνέθηκε καὶ νάμαι!

Ἄρχισα πάλι νὰ φοβόμαι καὶ ν’ ἀνησυχῶ.

Ὁ Λεάνδρος τὸ κατάλασε καὶ θέλησε νὰ μοῦ δώσῃ θάρρος. Ἐτμαστε μόνου, μοῦ εἶπε. Μὴν ἀνησυχῆ, Φλώρα. Ὁ πατέρας ἔφυγε. Τὸν εἶδα ἀπ’ τὴ γωνία πού παραφύλαγα.

—Κι’ ἂν ξαναγυρίσει, παιδί μου;

—Δὲν θὰ ξαναγυρίσει. Ἄλλὰ κι’ ἂν γυρίσει, τί σημαίνει; Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ μπαίνω-βγαίνω στὸ σπίτι μου; Μὴ μοῦ μιλάς λοιπὸν πειὰ γι’ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δὲν εἴμαστε σκλάβοι, Φλώρα...

Μιλώντας, εἶχε ὑψώσει τὴ φωνὴ του. Ἐτρόμαξα.

—Μίλα σιγά, παιδί μου Λεάνδρε, τοῦ εἶπα. Ἄν σ’ ἄκούγανε. Μὴ μὲ λὲς μὲ τ’ ὄνομά μου, πρὸς Θεοῦ! Λέγε με μητέρα σου.

Ὁ Λεάνδρος συναισθάνθηκε τὸν κίνδυνον. Καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνή του, μοῦ εἶπε:

—Ἐπρεπε νὰ σὰς δῶ, μαμά. Ἐπρεπε νὰ σὰς μιλήσω. Ἔχω τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ δεχθῶ νὰ κάμω τὸ ταξεῖδι, πού μοῦ πρότεινε ὁ πατέρας.

—Θ’ ἀρνήθῃς;

—Ναί.

—Πὼς; Μὲ ποιά δικαιολογία;

—Μὲ ποιά δικαιολογία; Θὰ προσποιηθῶ τὸν ἀρρωστο. Θὰ πῶ πὼς δὲν ἔχω διάθεσιν γιὰ ταξεῖδι.

—Ὅχι, παιδί μου, δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτό. Δὲν εἶνε καθόλου φρόνιμον. Θὰ ἐρεθίσῃς περισσότερο τὸν πατέρα σου,

Γύρισα ἀπότομα, ἀνησυχῆ καὶ ξαφνιασμένη...

θά τὸν κάμης νὰ ὑπομιαστῇ τὰ πάντα.

—“Ὡστε μὲ συμβουλεύετε νὰ σὰς ἀφήσω μόνη καὶ νὰ φύγω ;

—Δὲν θὰ μείνω μόνη, Λεάνδρε. Θὰ καλέσω κοντά μου τὴ μητέρα μου.

—Αὐτὸ εἶνε μιά ἀσφάλεια. Ἄν ὁμως ὁ πατέρας δὲν τὸ δεχτῇ ;

—Γιατὶ ν' ἀρνηθῇ ;

—Γιατὶ ; Ρωτᾶτε γιατί, μαμᾶ ; Δὲν τὸ ξέρετε λοιπόν ; Δὲν μαντεύετε τὰ ἀνὰδρα σχέδιά του ;

—“Ὅλα τὰ ματιέω, ὅλα τὰ ὑποπτεύομαι καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ ζητήσω νάρθη νὰ μείνη κοντά μου ἢ μητέρα μου, ὡς ποὺ νὰ γυρίσης.

—“Αχ, μαμᾶ ! Μὴν εἶσαι τόσο αἰσιόδοξη... Φυλάξου ! Δὲν ξέρεις μὲ τί εἶδους ἄνθρωπο ἔχεις νὰ κάμης. Εἶν' ἱκανὸς καὶ νὰ σκοτώσῃ, ὅπως σκότωσε τὴ μητέρα μου.

Ἡ φωνὴ τοῦ Λεάνδρου ἔτοεμε καθὼς μιλοῦσε.

—Δὲν θὰ φύγω, συνέχισε. Ὅχι, δὲν ἐννοῶ νὰ κάμω βῆμα, ἂν προηγουμένως δὲν δῶ τὴ μαμᾶ νάρθη καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ σπίτι.

—Πολὺ καλὰ, παιδί μου. Θὰ εἰδοποιήσω τὴ μαμᾶ μου, ἡσυχάσε.

—Πότε ;

—Πρὶν φύγεις φυσικά.

—“Ὅχι, ὄχι. Πρέπει νὰ τὴν καλέσης σήμερα κιόλας. Ναι, σήμερα.

—“Ἔστω σήμερα, Λεάνδρε.

—Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι, μαμᾶ ;

—Ναι, παιδί μου.

—Σ' εὐχαριστῶ... σ' εὐχαριστῶ !

—Εἶσαι ἡσυχος τώρα ;

—Ναι, ἀρκετὰ ἡσυχος. Ὡστόσο, γιὰ νὰ ἡσυχάσω ἐντέλῳς, πρέπει νὰ δῶ νὰ ρθῇ ἢ μαμᾶ σου. Εἰδοποιήσῃ την. Δώσε της νὰ καταλάβῃ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νάρθη.

—Καλὰ, Λεάνδρε ! Μείνε ἡσυχος...

—Θέλεις νὰ περάσω νὰ τὴν εἰδοποιήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος, τώρα, μόλις φύγω ;

—“Ἄν δὲν σοῦ κάνει κόπο...

—Ναι, μοῦ κάμῃ κόπο ; Τί λές, μαμᾶ ! Θὰ τρέξω ἀμέσως μάλιστα. Καὶ θὰ ξαναμιλήσω με πρὶν φύγω. Ναι, ναι... Θὰ λάθω πρὶν φύγω τὰ μέτρα μου. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω ἀπροστάτευτὴν στὰ νύχια τοῦ σατανᾶ, ποὺ λέγεται πατέρας μου.

Ἡσυχος πειὰ, φόρεσε τὸ καπέλλο του καὶ τοιμιάστηκε νὰ φύγῃ. Εὐτυχῶς ὁ Ἀρτέμις δὲν εἶχε ξαναγυρίσει πίσω ἐφαρνικά. Μοσφιέε το χέρι καὶ τράθηξε πρὸς τὴν πόρτα.

—Πηγαίνω στὴς μαμάς σας, μοῦ εἶπε σιγά.

Τὸν χαιρέτησα μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ. Ἄκουσα κατόπιν τὸ γοργὸ κατέβασμά του στὴ σκάλα, τὴν πόρτα νὰ κλείνῃ πίσω του καὶ ἀνάσασα μ' ἀνακούφισι.

Ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει.

Ὁ Ἀρτέμις δὲν ξαναγύρισε. Εἶνε περιστάσεις, ποὺ καὶ οἱ πιδὸ πονηροὶ καὶ σατανικοὶ ἄνθρωποι τυφλώνονται, κάνουν γκάφες. Ὁ Θεὸς δὲν τοὺς βοηθεῖ καθόλου. Οὔτε ὁ Θεός, οὔτε ὁ διάβολος...

Τὸ μεσημέρι ὁ Ἀρτέμις γύρισε πρὶν ἀπ' τὸ Λεάνδρου κατσοφιασμένος.

Αὐτὸ τὸ περιμένα. Ἐφαρνίστηκε ὁμως ὅταν εἶδα νάρθητὰ καὶ ὁ Λεάνδρου σκυθρωπὸς καὶ λυπημένος. Γιατὶ τάχα ; Τί εἶχε συμβεῖ ;

Ἐγυμνάσαμε χωρὶς ν' ἀνταλλάξομε λέξι, σάν νὰ εἰμαστε καὶ οἱ τρεῖς βουδοί.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Ἀρτέμις πέρασε στὸ γραφεῖο του. Σηκώθηκε γρήγορα-γρήγορα ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ μὰς ἄφησε μόνους στὴν τραπέζαρια.

Περιμένα, ὡς ποὺ τὸν ἄκουσα νὰ μπαῖνι στὸ γραφεῖο του καὶ ρώτησα τὸ Λεάνδρου οἱ γὰρ :

—Τί ἔχεις ; Τί σοῦ συνέβη ; Σ' ἐγκρίναξε ;

—“Ὅχι, μαμᾶ.

—Τότε ;

Ὁ Λεάνδρου ἀναστάναξε.

—Μὰ τί τρέχει ; Μιλήσέ μου, παιδί μου, γρήγορα. Δὲν ξέρεις πόσο ἀνησυχῶ !

—Ἡ μαμᾶ σου εἶνε ἀρρωστη.

—Ἀρρωστη !

—Ναι.

Ἐπάγωσα. Ἡ εἰδησις αὐτὴ ἔφευγε πάνω μου σάν κεραυνός. Ὅλο μας τὸ σχέδιο ναυαγοῦσε οἰκτρά.

—Καὶ τὸ χειρότερο... συνέχισε ὁ Λεάνδρου, μὲ βαρεῖα φωνή.

—Τὸ χειρότερο ;

—Τὸ χειρότερο εἶνε πὼς ἔκαμα μιὰ γκάφα, μιὰ ἀπερισκεψία. Δὲν πέρασα τὸ πρῶτ' ἀπ' τὴς μαμάς σας. Βρῆκα στὸ δρόμο κάποιον γνωστὸ μου καὶ τραβήξαμε μαζὺ γιὰ τὸ γραφεῖο. Ἀποφάσισα νὰ περάσω τὸ μεσημέρι. «Τὸ ἴδιο εἶνε», σκέφτηκε. Στὸ γραφεῖο ὁ πατέρας μου δὲν μοῦ εἶπε λέξι γιὰ τὴν ἐφαρνική ἀναχώρησί μου τὸ πρῶτ'. Μοῦ μίλησε ὁμως γιὰ τὸ ταξίδι μου στὴ Θεσσαλονίκη. Κι' ἐγὼ, βέβαιος πὼς θὰ εἰδοποιούσα τὴ μαμᾶ σας κι' ὅλα θὰ κανονίζοντοσαν, τοῦ ἀπάντησα ρητὰ ὅτι εἶμαι ἔτοιμος νὰ φύγω τὴ Δευτέρα. Ἔτσι δέθηκα μὲ τὴν ὑπόσχεσι ποῦδωσα. Φαντάζεστε λοιπόν τὴν ἀπελπισία μου, ὅταν ἐπῆγα στὴς μαμάς σας καὶ τὴν βρῆκα ἀρρωστη, κρουολογημέντ'. Λίγο ἔλειψε νὰ τραλαθῶ ἀπ' τὴ λύπη μου. Εἶμαι ἀνω-κάτω... Θὰ μοῦ φύγῃ τὸ μυαλό...

Τὸν ἄκουγα σαστισμένη, ἐμβρόντητῃ.

Τὰ πράγματα μεπερδεύντοσαν.

—Καὶ τώρα ; Τί θὰ γίνῃ τώρα ; ψιθύρισε ὁ Λεάνδρου, μ' ἀπόγνωσι.

Σιωπῶσα...

Τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ, μὲ εἶχε συντρίψει.

Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ ;

Ἄεσφαινα, μιὰ σατυρία σκέψις φώτισε τὸ μυαλό μου.

—Βρῆκα μιὰ λύσι, εἶπα στὸ Λεάνδρου.

—Ναι ;

—Θὰ πῶ στὸν πατέρα σου ὅτι ἡ μαμᾶ εἶνε ἀρρωστη, καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ πάω νὰ τὴς κρατήσω συντροφιά, μερικὲς ἡμέρες.

Ὁ Λεάνδρου κούνησε διστακτικὰ τὸ κεφάλι του.

—Δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ πάς, μοῦ εἶπε.

—Δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ ;

—“Ὅχι. Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὸ. Θὰ βρῇ μιὰ δικαιολογία γιὰ νὰ σ' ἐμποδίσῃ.

—Θὰ τὸ ἰδοῦμε αὐτὸ...

Ὁ Λεάνδρου δὲν ἀπάντησε.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἀκούστηκε θόρυβος στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του.

Ὁ Ἀρτέμις βηματίζει πάνω-κάτω.

Κι' ὁ Θεὸς ἐρεῖε τί σατανικὲς σκέψεις στριφογυρίζαν μέσα στὸ μυαλό του.

(Ἀπ' τὸ πρόχειρο Σημειωματῆριο τοῦ Ἀρτέμι. Σημειώσεις εἰσπρακτικὲς καὶ δυσαναγνώστες, γραμμένες μὲ τὸ μελῶδι.)

Κ υ ρ ι α κ ῆ β ρ ἰ δ ο υ.—Ἐπὶ τέλους !... Ἀβριο ὁ κ' ἄριος Λεάνδρου σ' φεύγει.

Πηγαίνει εἰς Θεσσαλονίκη, ἀπ' ὅπου θὰ γυρίσῃ ὅταν τὸ θελήσω ἐγὼ.

Ἔτσι θὰ μείνω μόνος. Μόνος μαζὺ τῆς

Θὰ εἶνε στὴν ἀπόλυτη ἐξουσία μου.

Διή μου... Ὅριστικὰ δική μου αὐτὴ τὴ φορὰ.

Τί πονηρῇ, τί ὑποκρίτρια !

Ζήτησε νὰ ξεφύγῃ, τὴν τελευταία στιγμὴ. Πῆρε ὕφος ἄλιμνη Παναγίας καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἡ ὑπέρα της εἶν' ἀρρωστη καὶ πὼς πρέπει νὰ πάῃ νὰ μείνη κοντά της μερικὲς ἡμέρες.

Τί ἀφέλεια !

Φαντάστηκε πὼς θὰ μὲ γελοῦσε ἔτσι.

Μὰ δὲν τὴν ἔπαθα, διάβολε ! Ἀντιθέτως ἐχρησιμοποίησα τὴν ἴδια τὴν πονηρία γιὰ νὰ τὴν τυλιξῶ καλύτερα. Δὲν τὴν εἶπα ὄχι δηλαδή. Προσποθήθηκα ὅτι λυπῶμαι... Καὶ τὴς ἀπάντησα, ἀόριστα πάντα :—Θὰ περάσω νὰ δῶ τὴν κυρία μαμᾶ σας. Κι' ἂν εἶνε ἀνάγκη νὰ πάῃ νὰ τὴς κρατήσετε συντροφιά, θὰ πάτε. Βέβαια, θὰ πάτε... Πρέπει... πρέπει...

Πὼς ἔλαμψε τὸ πρόσωπό της ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια μου !

Νόμισε πὼς μὲ τουμπάρισε. Οὔτε ὑπομιάστηκε τὸ λάκκο ποῦ τὴς σκάθω...

(Ἀκολουθεῖ)

Με πλησίασε σιγά, χωρὶς νὰ τὸν ἀπιληθῶ...